

Misijon na 2300 metrih nadmorske višine

zaključila v Ljubljani. Pri devetnajstih letih sem odšla v Lesce, kjer sem vstopila k frančiškankam Marijinim misijonarkam.

Kako te je pot zanesla ravno k FMM?

Pravijo, da v življenju ni naključij ... Najprej sem spoznala nekega frančiškana (ki je tudi Čuk, pa nisva nič v sorodu – samo po sv. Frančišku). Počasi sem spoznavala življenje sv. Frančiška in njegov slog življenja, ki me je vedno bolj privlačil. Seveda so bili tudi misijoni moja »velika ljubezen«. Veliko sem molila k Svetemu Duhu in ga prosila, naj mi da vedeti, kje je moje mesto. Nato sem, tako kot sv. Frančišek Evangelij, odprla knjigo z različnimi redovi in knjiga se je odprla na strani sester frančiškank Marijinih misijonark. Septembra bo minilo 19 let, odkar sem z njimi. Naključje? Ni naključij!

Barbara Čuk, frančiškanka Marijina misijonarka, deluje v misijonih pet let, a je v devetnajstih letih življenja pri sestrah naredila kar nekaj kilometrov. Poglejmo, kod vse jo je vodila njena pot!

Barbara, za začetek te bomo vprašali, kdo si in od kod prihajaš?

Sem Čukova iz Logatca. Sem ponosna, da sem Čuk (tako mi tudi prašičja gripa tu v Mehiki ni mogla do živega!). V rodnem kraju sem obiskovala osnovno šolo, srednjo komercialno pa sem

Opiši nam svojo misijonsko pot.

Vstopila sem v Lescah, nato pa pol leta »trpela« s tečaji nedežne na Dunaju. Noviciat je bil v tistem času v Eichgrabnu v Avstriji. Po dveh letih noviciata sem se za dve leti vrnila v Slovenijo in živela v Ljubljani na Mirju, nato pa spet nazaj v Avstrijo. Študij religijske pedagogike sem opravila na Dunaju. Spet me je pot vodila na Mirje, kjer sem dve leti sodelovala s frančiškani na Viču. Pri svetem Antonu Padovanskem na Viču sem izrekla tudi svoje večne zaobljube. Takrat sem dobila poslanstvo v provinco, ki obsega Kubo, Mehiko in Nikaragvo. Zaradi

Foto: Gašper Furman

omejenega števila sester v Sloveniji pa sem v misijone odšla šele leta 2004. Od takrat sem v Mehiki. Eno leto sem preživela v glavnem mestu, sedaj sem pa že četrto leto v skupnosti, ki živi v revni župniji na obrobju glavnega mesta, na 2300 m nadmorske višine.

Kakšen pa je danes tvoj misijon?

Naša skupnost je dejavna v župniji, ki ima 50 tisoč prebivalcev. Misijon? Spremljanje skupin, izobraževanje katehistov, osebno spremljanje, obiskovanje družin, iskanje novih poti do ljudi ... Najbolj pomebno je biti z njimi – v dobrem in zlu, v trpljenju in pri praznovanju. Velikokrat je najpomembnejše ravno to, da znaš poslušati.

Kaj ti daje največ moči in veselja pri tvojem misijonu?

Ko vidim, da naše delo ni zaman. Na primer: žene, ki so jih pretepali in poniževali, se začnejo postavljati zase. Vesela sem, ko vidim, da se jim vrne dostojanstvo, da zaživijo na novo. V zadovoljstvo mi je, da sem lahko Njegovo orodje na včasih vse preveč kamnitih tleh. Vendar velja: upanje umre zadnje!

Mislím, da je bogastvo ravno v tem, da lahko izmenjujemo različne izkušnje našega poslanstva, se učimo drug od drugega in se medsebojno podpiramo v hoji za Njim!

Foto: Gašper Furman

Pripravila: s. Ana Slivka FMM
Fotografije: arhiv s. Barbare Čuk FMM